

לימודים מפרשיות השבוע - עובדות והנהגות של גדולי המוסר צוק"ל

נודה מאוד לכל מי שיכול
לסייע בכיסוי הוצאות
ההדפסה. אפשר לע"ג וכו'
בטל' 0583223498
כמו"כ אם ברצונך להפיץ את
הגליון (אפשר באופן מוגדל)
bitachon weekly
בביהכ"נ שלך או באיזורך,
נא להתקשר 0504154557

בטחון שבועי

אור חדש על מתיקות דרך "ויגבה לבו בדרכי השם" במשנת נובהרדוק.

מהגה"צ רבי יהודה מאנדל שליט"א מעיה"ת לייקווד יצ"ו

לע"ג מרת חוה בת ר' פינחס ע"ה

פרשת נצבים ור"ה - גליון 37

מאמר מיוחד לראש השנה - גילו ברעדה

א. ראש השנה הוא שילוב מיוחד של ימים "נוראים" ואימת הדין, יחד עם שמחה, ובטחון. המשגיח רבי שלמה וולבה זצ"ל כ' קונטרס על השמחה בר"ה, וכ' שם "אשרי מי שלבו שמח בשעת תקיעת שופר", וכן מובא מהגר"א שהיה שמח מאוד בשעת תקיעת"ש - המלכת הקב"ה.

וידוע מהבריסקער רב, "יום אירא אני אליך אבטח", וכדברי הרמב"ם בפיה"מ (ר"ה לב:): שאין אומרים הלל בר"ה ויוה"כ לפי שהם ימי עבודה והכנעה ופחד ומורא מהשם, ויראה ממנו, "ומברח ומנוס אליו". בורחים מאימת הדין, אל - קירבת השי"ת!

המשגיח רבי נתן זצ"ל היה מביא דברי רבינו יונה עה"פ יראת ד' תוסיף ימים, שבדרך כלל פחד מקצר חיי האדם, אבל פחד מהשי"ת הוא להיפך - תוסיף ימים. גדולי סלבודקא היו אומרים שמלכות בר"ה הוא יותר מבטחון. ונבאר בס"ד. בר"ה אנו נזהרים לא להזכיר חטא. ואפילו נוהגים לא לאכול אגוז בגי' חטא. באמת חטא הוא מלשון ולא יחטיא (שמואל ב' כ' ט"ז) שעניינה "להחטיא את המטרה" (to miss the point). והיינו, שמטרת החיים הוא להיות מחובר להשי"ת, וחטא הוא חסרון והרחקה מהחיבור עם השי"ת. ולכן כ' המבי"ט והרמח"ל, שעיקר ענין "תשובה" - לשוב להיות מחובר עם השי"ת. והוא קבלת מלכות ד' על כל ארצות חיינו, וזהו יותר מבטחון - חיבור ממש. עומד ממש לפני השם. ולכן אנחנו חייבים להרגיש "קרובים למלכות".

אנחנו צריכים לשמוח עם מלכותו ית'. להרגיש שאנחנו שייכים למלכותו. וכשהשי"ת רואה שאתה שמח במלכותו וקרוב אליו, הוא נותן לך הרבה יותר. להבדיל כשאדם מגיע לגביר לבקש נדבה, הגביר ירצה לתת הרבה יותר אם המבקש, מרגיש אתו "היימיש" וידידות, מאשר אם הוא מפתח ומרגיש ריחוק. ולכן בשעת תקיעת שופר, תתרגש ותהיה מלא שמחה שעכשיו ממליכים את אביך! אתה הרי בנו יחידו! והוא מחדש עכשיו מלכותו על כל העולם. תשתתף בשירה שבתפילות כמה שאפשר! כך תתחבר למלכות ד'!

מצד שני יש כאן משפט - מי יחיה ומי ימות - אנחנו חייבים לפחד מהמשפט. פעם ראיתי אחד שבעמדו לפני השופט בבית המשפט, עשה בדיחה. הוא קיבל מיד גז"ד לבית הסוהר! זהו הפגם הגדול ביותר במשפט אם אתה ח"ו צוחק עליו. ולכן צריך לדעת שיש כאן פחד, אבל כיון שאתה שמח עם מלכות ד', ואתה יודע שהשי"ת אוהב אותך, כי אתה בנו יחידו, אתה צריך לבטוח ברוב רחמיו וחסדיו, שימשיך להשפיע טובה, וגם אם עפ"י עומק הדין מגיע עונש ח"ו, השי"ת אבינו אב הרחמן כבר ימצא דרכים איך למצא מליצי יושר עלינו, ולגזור עלינו רק טוב. זהו התשובה הנפלאה ביותר - לשוב ולחזור להיות קרוב אל השי"ת. המשך חכמה בפרשת עקב כ' שמצות הבטחון כתובה בתורה בפסוק "ובו תדבק!" (ע"ש דברים מלהיבים ומסבירים בביאור הרגשת הבטחון). ולכן צריך לדעת שיש כאן פחד, אבל יש גם על מי לבטוח. העיקר הוא שהפחד לא ישתק אותנו ח"ו. אסור לנו לשכוח חביבות השם אלינו, ולכן נבטח בו! ואפילו רשע הבוטח חסד יסובבנו!

מי שכולו שמחה בר"ה, הרי הוא טיפש. חייבים וגילו ברעדה, שילוב של אהבה ויראה. הסבא מסלבודקא אמר שבר"ה, החיצוניות הוא יראה, ובפנימיות שמחה. אם אתה מראה לשופט שאתה בפחד, הוא יכול לחון אותך. היה לי רבי שהיה קשה לו מאוד לבכות, אבל לפחות קול בכי כמש"כ בספרים. ובאמת גם קול השופר הוא גנוחי גנח וילולי יליל. אנחנו תוקעים 100 קולות כנגד מאה פעיות שיבכה אם סיסרא. תראה כמה חשוב להקב"ה בכי והכנעה אפילו של גויה רשעה כזו! ק"ו ב"ב של ק"ו יבבה או גניחה הקטנה ביותר של יהודי - לו היא הרע ביותר - שרוצה להתקרב להשי"ת. ולכן מומלץ מאוד לבכות [ואל תתבייש מהסובבים אותך! אדרבה, כשאתה בוכה בלי פחד מאנשים, אתה מראה שרק השי"ת הוא המלך וחשוב בעיניך! זהו המלכות הנפלאה ביותר!!]

ב. עי' חכמת שלמה (להגר"ש קלוגר זצ"ל בשו"ע סי' תקפ"ג) על מש"כ השולחן ערוך שבליל ר"ה יהא אדם רגיל לאכול מאכלים שמרמזים על סימנים טובים ולומר יהי רצון על כל אחד. וביאר רב שלמה קלוגר שאין מקום לתפילה בשעת אכילה כ"כ, אלא זהו עניין בטחון ואמונה, כי מראה שהוא מאמין ובוטח שכן יהיה. ובר"ה יהא אדם שמח ואומר "כל מה שעשה הוא ית' הוה לטובה", ובזה יהיה נהפך באמת לטובה. ולכן מהאי טעמא נראה

שיהיה אדם רגיל לומר בר"ה אחרי תפילת שחרית "כל מה דעביד רחמנא, לטב עביד, וגם זו לטובה". ולכן תקנו לאכול מאכלים טובים ומתוקנים ולומר כן עליהם כן, כדי שאם ח"ו נגזר להיפך, יהיה נהפך ע"י אמירה זו לטובה אכי"ר. עכ"ד בשו"ע שם ע"ש.

והנה ענין קרוב לזה הוא שכל הראש השנה, וגם באלול אדם צריך להודות על כל ההצלחות שהיו לו בשנה זו שעברה. כי עיקר יסוד עבודת השם הוא הכרת הטוב וכמו שהעמיד החוה"ל, וא"כ אחד מהעקרם שאנחנו צריכים לחזור עליהם בתשובה הוא ענין זה, ולכן עלינו עכשיו להודות כמה שאפשר על השנה שחלפה.

וכשאנו רואים ומכירים כמה הטבה הקב"ה נתן לנו בר"ה הקודמת, זה נותן לנו בטחון שברוב רחמיו ימשיך לחוס ולהיטיב. ואע"פ שבדאי אין אדם מובטח וכמו שכתב הגרי"ס זצ"ל שאין אנו יודעים עד כמה הארך אפים של הקב"ה, ואסור להיות רגוע, כאילו ח"ו אין כלום, וצריך לפחד מהמשפט כמו שנתבאר, מכל מקום יש לנו אב רחום בשמים, ולאחר שאנו מבינים את הפחד, הוא ית' רוצה שנבטח בו, וכדכתב הטור (סוף סי' תקפ"א) בשם המדרש (עה"פ כי מי גוי גדול וגו') מנהגו של עולם, אדם שיש לו דין לובש שחורים וכו' לפי שאינו יודע איך יצא דינו, אבל ישראל אינם כן, לובשים לבנים ומתעטפים לבנים וכו' ואוכלים ושותים ושמים בראש השנה, לפי שיודעין שהקב"ה יעשה להם נס עכ"ל ע"ש.

ומדברי ר"ש קלוגר הנ"ל למדנו כמה גדל הכח לדבר חיובי שיהיה טוב. שע"י הדיבור הטוב יכול להתהפך לטוב. וכ"כ המהר"ל שבאמירת גם זו לטובה, הרע הנורא ביותר יכול להתהפך לטוב מושלם. (ולכן גם 'זו' ולא 'זה' לרמז על האות ו' שיש בה ענין ההיפוך, להפוך מעבר עתיד וכו'. עכ"ל מהר"ל). ולכן כל הברכות שמברכים זא"ז כתיבה וחתומה טובה, ובליל ר"ה – לשנה טובה תכתב וכו' יש להם כח גדול מאוד, ואין לזלזל בזה ח"ו. זהו כח שהקב"ה נטע בבריאה שהדיבור הטוב מביא טוב.

ר"ה הוא הראש והמח של כל השנה, ולכן הדיבורים והמחשבות בר"ה קובעים לכל השנה כמו שהמח משפיע על כל הגוף. ולכן צריך להשמר מאוד בר"ה מכל הקפדה וכעס, כי כמו שנתבאר, ר"ה הוא המח של כל השנה, וצריך להיזהר בו מאוד. וגם מהטעם הפשוט שכל המרחם על הבריות מרחמים עליו מן השמים, וכל שכן ביום הדין. אבל גם אם ח"ו נכשלת בכעס אל תתייאש מהר"ה שלך ח"ו, כי גם זה יכול להיות נסיון מן השמים, אלא תבין שמיד התחרטת ע"ז וחזרת בתשובה ועקרת אותו למפרע!

ולכן בר"ה עצמו עושים עסק גדול מהדיבורים ואוכלים את הסימנים ומאכלים זל"ז לשנה טובה. ואדם צריך לחשוב שגם לעצמו יהיה טוב, ע"י בטחונינו בד'. לא ח"ו שמגיע לנו, אלא שהקב"ה יעשה לנו נס כדכ' בטור הנ"ל. ובדברי ר' שלמה קלוגר יש חידוש נוסף שאף אחרי שחרית האדם יכול לפסוק על עצמו שיהיה לו שנה טובה ולהפוך הגז"ד שלו. וכמה שאתה מחשיב את הר"ה שלך, כך יש לו ערך אמיתי. (כעין מש"כ הר"ן בנדרים פא.) שמה שאחז"ל שהחורבן הגיע על שלא בירכו בתורה תחילה, שהענין שלא החשיבו את התורה, כדי שיבינו שצריך לברך עליה. ומה שאדם אינו מחשיב, מאבד את ערכו.

ולכן בס"ד, בר"ה נדע שיש לנו אמנם משפט נורא, אבל יש לנו בשמים אב רחום שיעשה לנו נס ונשמח שע"י המשפט אנו זוכים להיות חלק מהתחדשות מלכותו, וע"י השמחה והבטחון נזכה כולנו בע"ה ליכתב וליחתם בספרן של צדיקים גמורים לחיים טובים ולשלום!!

אתם נעבים לפני ד' אלקיכם –

קשר קבוע עם השי"ת

נצבים לשון עמידה איתנה. (רבי שמשון רפאל הירש זצ"ל). לפי זה יל"פ את הפסוק ע"ד דרוש – אתם נצבים – יהודי צריך תמיד לעמוד בחוזק – לפני ד' אלקיכם. תמיד להתחזק ולעמוד לפני ד', עמידה קבועה. ובאמת זהו מטרת החיים להשיג מדרגה זו להיות קבוע יחד עם הקב"ה. בלעם אף כשהיה נביא, הקשר שלו עם הקב"ה היה במקרה (ויקר) ולא קבוע. משא"כ משה רבינו קשר קבוע וחשוב שהשי"ת קרא לו כל פעם.

הצדיק רבי שלום שבדרון זצ"ל לא היה מדבר מר"ח אלול עד אחרי יוה"כ. והנה רבי שלום היה איש שמח ומעורב עם הבריות, א"כ למה רצה לצער את עצמו כ"כ בחדש אלול. התשובה כשאנו אומרים אני לדודי ודודי לי, אז הפירוש הוא שבחדש אלול יש לי רק חבר אחד!! וא"כ אין שום רצון לדבר עם אנשים.

אתם נעבים וכו'

הזכרנו דברי רשר"ה-נצבים- בעמידה איתנה וחזקה. וברש"י כ' דצרות התוכחה מקיימין את ישראל ומעמידין אותנו.

הקשיים שבחיי האדם או מדות רעות, שנולד אתם, נמצאים בחייו לטובתו – להעלותו בדרגה, או כדי להיטיב אתו באחריתו. ולכן צריך לעמוד איתן מול הנסיונות ולדעת שהם מעמידים אותנו וכד' רש"י כאן.

אני זוכר שני צדיקים שאהבו להיות לבד עם הקב"ה, הרבה יותר מאשר להיות עם אנשים. רבי אביגדור מילר, ורבי גרשון ליבמן. רבי גרשון היה תמיד מאוד עליז, והוא היה יכול לדבר עם אנשים זמן ניכר, אבל התבוננתי וראיתי שבאמת כמעט כל הזמן רבי גרשון מקשיב. זה היה בעירנות מלאה והיה איכפת לו מה שהשני אומר, אבל הוא עצמו לא דיבר כ"כ. אומרים שבסדר מוסר הארוך שלו הוא היה שר אלפי פעמים את הפסוק "ואני קרבת אלקים לי טוב",

ועי"ז, ה"חבר" הקבוע והאמיתי היה רק ידיד נפש אב הרחמן! גם רבי אביגדור מילר זצ"ל היה מדבר עם אנשים תוך כדי ההליכה היומית, אבל חוץ מזה הוא תמיד העדיף להיות לבד עם השי"ת. **בודאי כל אחד צריך לעשות לפי טבעו** (ובהתייחסות עם רב שלו) **אבל המטרה צריכה להיות תמיד להיות קרוב לד' יותר מלאנשים!!** ולא להיות ח"ו כמו בלעם שהקשר שלו עם השי"ת היה רק במקרה!

אנשים רצים להקב"ה להתפלל, כשצריכים פרנסה, נחת, בריאות וכו'. [ובודאי זהו מצוה גדולה לפנות להשי"ת] אבל ברמב"ם כתוב בהל' מזוזה - "שאינ דבר העומד לעולם ולעולמי עולמים, אלא ידיעת צור העולם" - שזהו קירבת השי"ת. ונמצא שזהו הצורך הראשון של אדם, וגם כשאין לו ענינים אחרים, זהו ענין חשוב מאוד להתפלל עליו, ולעבוד ע"ז. ועי' תרגום אונקלוס פר' ואתחנן (ד' כ"ט), שאת הקשר עם השי"ת צריך לבקש **ממנו!** כדאי להתרגל לשוחח הרבה עם השי"ת וגם ללמוד חוה"ל - שניהם עוזרים מאוד לקבל קשר נצחי ומהנה עם השי"ת. מי שיש לו קשר טוב עם השי"ת הוא אדם מאושר ושמח, והוא קשור לשורש כל ההצלחות (הקב"ה). יותר קל לו לבטוח בהשי"ת והוא זוכה להיות כדוד המלך שאמר ואני קרבת אלקים לי טוב!

יש הרבה אנשים שמרגישים שאין להם נפש קרובה שיוכלו לדבר אתו, ואף הקרובים שלהם (שהיו צריכים לעזור להם), אינם מבינים אותם. יתכן שזהו סימן מן השמים שהקב"ה רוצה לשמוע אותם מדברים איתו! להרבה אנשים היו ישועות גדולות ע"י שיצרו קשר קרוב עם השי"ת. כשמדברים על הכל לפני ד' זה יכול להביא הרבה נסים. המלך, והדוגמא של כלל ישראל - דוד המלך ע"ה, היה לו חיים קשים במיוחד - רדיפות ע"ג רדיפות. אבל עי"ז הוא נהיה בעל הבטחון הגדול של עם ישראל. העיקר בחיים זה לא השטעלע שלך ולא העבודה, גם לא משפחה או כבוד והצלחה. **העיקר הוא אם זכית להתקרב עוד קצת להשי"ת.**

אם אתה מרגיש רק כמו "מספר" בתוך ישיבה גדולה וכדו' או שאתה מרגיש שפל ופחות מאחרים בביהכ"נ או במשפחה שלך, תלך להקב"ה ותראה שבסוף יהיה לך ההיפך הגמור מכל ההרגשות הקשות האלה. המציאות היא שכשאנשים סביבך אינם מאמינים בך ובכוחותיך (אם זה ההורים או החברים) א"א לפרוץ כמו שצריך. והנה דוד המלך שבתחילה חשבו עליו שהוא ממזר, כידוע, וגדל כך עשרים ושמונה שנים. וגם אח"כ אחרי שכבר נמשח למלך, כשהגיע לאחיו, אליאב (שהוא היה אדם גדול כ"כ ששמואל חשב שהוא ראוי למלכות) צעק עליו (שמואל א', י"ז - כ"ח) "אני ידעתי את זדונך ואת רע לבבך" וכו'. נתאר לעצמינו, איזה הרגשה קשה זה לדוד המלך שאחיו הגדול הצדיק אומר לו כן. מה דוד עשה? כי אבי ואמי עזבוני וד' יאספני! הוא שכח מדברי אליאב, וברח אל הקב"ה. כשקשה לך, תשקיע שעות נוספות לבד עם השי"ת, **ותודה לו על הכל, כולל להודות לו ית' על כל מעלותיך**, ואז תוכל לצפות להצלחה אמיתית. דוד המלך זכה מתוך כל קשייו להיות לבן של כל ישראל!

ותמלך אתה ד' לבדך

כשאתה ממליך את הקב"ה בר"ה, תבדוק שבאמת אתה ממליך רק אותו ית"ש. כמה פעמים אנחנו "עובדים" אנשים אחרים כדי לעשות רושם, או נמנעים מאיזה עבודת השם משום פחד של אנשים. ובנובהרדוק היו נגשים דוקא לאנשים חשובים וכדו', כדי לשבור הפחד מאנשים. יראה מאנשים יכול ח"ו לתפוס את המקום של יראת שמים! אנשים אחרים נמצאים כדי לאהוב אותם - לא כדי לפחד מהם!

בזמנינו, מה שיש כ"כ דיכאון ושפלות, רובו הוא משום יראה מבשר ודם, שמרגישים תלויים בהסכמה של אנשים - שזהו בעצם בטחון בבשר ודם, ועי"ז נאמר ארור הגבר אשר יבטח באדם!

בראש השנה יש לנו יומיים שלמים שבהם אנו מכתירים את המלך ומתפללים בעיקר על כבודו. עי"ז אנו מתחברים לשורש של כל ההטבות, וזה עצמו סיבה גדולה לזכות לכל הישועות ברוח ובגשם! ועי' חוה"ל (שער ייחוד המעשה פ"ד) וז"ל שכל מי שאינו יודע את אדוניו (היינו שאינו מחובר להשי"ת בהכרתו), לא יעבדנו בלבו אבל יעבוד מי שיודע עניינו ויתכן ממנו (לפי דעתו המשובשת) התועלת והנוק. ואם יעשה כו' מעשה ממעשה העבודה, כוונתו בהם

מי שיירא ויקוה מבני אדם בלבד, **ועובד בני אדם, ולא הבורא אותם וכו'.** ועי"ש שבכמה פנים, דבר זה יותר גרוע מעבודה זרה!

אם אתה מפחד מאיזה שופט, או שוטר, או אפילו אם אתה מפחד מאיזה צדיק - יותר מהשי"ת, אז אתה צריך תזכורת דחופה כדי שח"ו לא תשכח את השם!

ובחרת בחיים

כאדם האומר לבנו בחר לך חלק יפה בנחלתי, ומעמידו על חלק היפה ואומר לו את זה בחר לך. עכ"ל רש"י. הקב"ה אומר לנו **לבחור חיים ורוחניים.** וזה כולל לחיות ע"פ האמת ולא עפ"י הטבע. אנשים העובדים על בטחון, לפעמים מרגישים קושי, משום שהם נלחמים נגד "מציאות". הרי הם הולכים כנגד הטבע, (והטבע הרי הוא רצון השם התמידי...) אבל האמת הוא בדיוק להיפך. כשאתה עובד על בטחון, השי"ת הוא בצד שלך! הוא רק בוחן אותנו ע"י שגם אחרי הבטחון מופיעים כל מיני קשיים, אבל הם רק נסיון כדי להרבות שכרינו כשאנו לא מתייאשים - והעקשן יצליח!!

ותראו את שקוציהם ואת גילוליהם

התורה מכנה את העבודה זרה כשיקוץ וגללים. אלה תיבות מאוסים. תמיד התורה מעקמת ומדברת בלשון נקייה וכאן התורה אומרת בפירוש כמה הע"ז מאוס. וזה כדי לעזור לנו לא להתפעל ח"ו מע"ז ולשמור על האמונה שלנו בבורא עולמים!

ועי' כד הקמח (לרבינו בחיי) על בטחון וז"ל הירא מזרוע בוד' לשפלות הנפש הוא, והירא מן האדם הוא שוכח את השם ית' וזהו שהנביא מזהיר על מדת הבטחון "מי את ותראי מאנוש ימות ומבן אדם חציר ינתן". כלומר כיום כאן ומחר בקבר וכו'.

ומספר והולך פחיתות האדם, "מיהר צעה להפתח ולא ימות לשחת ולא יחסר לחמו". כלומר זה דרכו כל ימי חייו בשני דברים אלה, לאכול ולהפנות כדי שלא ימות לשחת וכו' ויש לך להכיר כי מה שהזכיר הנביא ענין זה, לא עשה אלא להמאיס בעיני הבריות הבטחון באדם. עכ"ל. וזהו ממש כענין שיקוציהם וגילוליהם, והתורה כתבה על ע"ז ממש, וכן אומר הנביא כלפי פחד מאנשים, שזהו ג"כ עבודה זרה וכד' החוה"ל הנ"ל.

אלהים אשר לא ידעום ולא חלק להם – ובתרגום – ולא אוטבא להון.

התרגום כאן מסביר שיסוד ושורש העבודה להשי"ת הוא הכרת הטוב, וכמבואר בחוה"ל שיסוד עבודת האלקים הוא שער הבחינה. ולכן התורה מזהירה לא ללכת אחר ע"ז שלא הטיבה לכם. משא"כ הקב"ה שנותן הכל בכל מכל כל. ועל זה הדרך נזכור שגם אנשים אין בכחם להיטיב אתנו, ואם עובר איזה טובה דרכם הרי הם רק שלוחי השם. וא"כ אין מה לפחד מהם. הם הרי לא יכולים להחליט אם לעשות לך שום דבר מטוב ועד רע, הכל זה רק החלטת השי"ת, ורק ממנו נפחד.

כיון שיסוד עבודת הם הוא ההודיה, נזכור להודות להשי"ת לפני ר"ה על כל השנה שעברה עלינו לטובה ב"ה. פ' כי תבוא תמיד לפני ר"ה להזכיר לנו על חשיבות ההודאה – במצות ביכורים. (ובסוף הפרשה, ולא נתן ד' לכם לב לדעת וכו', עד היום הזה, פרש"י, לב לדעת – להכיר את חסדי הקב"ה ולהדבק בו).

בעלי בטחון האמיתיים, תמיד מודים להשי"ת גם על העתיד! יתכן שיש לזה רמז שביכורים מביאים מז' המינים. והתורה קראה לזיתים - זית שמן, ולתמרים - דבש. ואע"פ שאין מביאים אלא הזיתים והתמרים, התורה קוראת לשני הפירות האלה ע"ש העתיד, וכבר שכשיש זיתים מודים על השמן, וכן בתמרים על הדבש. וכל זה כלול בהודיה! גם אנחנו נשתדל להתחיל להודות להשי"ת על שנה טובה הבעל"ט.

היה עיתון שבסוף השנה, כתבו שם 10 סיפורים שקרו באותו שנה, 9 מתוכם היו אסונות קשים! אבל המחשבה והדיבור על דברים קשים מזיקה לגוף ולנפש, ואינו מזמין יותר הטבה. כשמודים על הטוב ומדברים על כל הטוב, אנחנו על ידי זה מזמינים עוד הטבה לחיינו.

זהו עבודה לא קלה, להשקיע שעה שלימה (!) פשוט להודות להודות, ולהודות, על כל מה שיש לנו, איברים, אם זה מעלות רוחניות, אם פרנסה, נחת, חברות, עבודה, בריאות, כל אבר ואבר שלנו ושל בני ביתנו. (רק אבר אחד של א' מבני הבית שאינו עובד כראוי, זה כבר מכניס את כל המשפחה לצער וקושי ח"ו).

ע"י שנודה להשי"ת על השנה שעברה, נזכה לעוד שנה של הטבה מהשי"ת!

נובהרדוק

- בנובהרדוק עשו עסק גודל מהענין הנ"ל – להמליך רק את השי"ת עלינו, ולבטל בלבם כל פחד מאדם או כח בבריאה. הלכתי פעם עם הצדיק רבי אביגדור מילר זצ"ל, ופתאום קפץ כלב אימתני לתוך מקום הילוכו. הוא לא נבהל כלל והמשיך ללכת לתוך הכלב!
- "רבינו" גרשון ליבמן זצ"ל אהב לנסוע ממדינה למדינה בלי דרכון (פאספורט) כדי לעקור מעצמו כל זיק של פחד מכל פקיד או שוטר וכו' (הנהג שלו סיפר לי ע"ז וסיפר שראה פעם שהגיע בלי דרכון ושאלו אותו על כך, ועשה את עצמו כלא מבין. אח"כ באו אנשים אחרים והסבירו שהוא ראש ישיבה וכו' והשתחרר לשלום (זה דבר שאפשר לשלם עליו ביוקר!))
- בנובהרדוק חינוכו לדרוש ברבים, ולהיות חזן וכו' כדי לשרש מהלב, כל פחד ואימת הציבור.
- פעם היה קבוצת בחורים מיישיבת נובהרדוק, ונתפסו ע"י שוטרים רוסיים. המפקד אמר לבחורים שהולך להרגם ושיבקשו בקשה אחרונה.

הבחור האחראי לא נתפעל כלל. ואמר לראש הרוצחים – שהקב"ה בעל הבית ולא אתה!! (בסוף הוא התפעל מהם כ"כ עד שלקח אותם ליער וירה באויר כדי ששאר החיילים יחשבו שהרגם, ולמעשה שחרר אותם!!).

להארות והערות: 0504154557 לקבל במייל: A7171474@GMAIL.COM לעזרה בהפצה – בטלפון הנ"ל.

FOR BITACHON WEEKLY IN ENGLISH – thenewbitachonweekly@gmail.com

אפשר לשמוע את שיעורי הרב בקו השגחה פרטית בטלפון 02-3011300
או בקול הלשון בטל' 03-9290709 – 93-4-1 לאנגלית 112, לאידיש 3-1, לעברית 4